

esforç

ANY I - NÚM. 3

OLOT, 21 ABRIL DE 1934

PREU: 20 CÈNTIMS

Venim de l'antropopiteco?

Avui per avui s'ha fet de moda per molts autors discutir l'origen de l'home, fins en els estudis elementals, i per tal de combatre i fins negar l'afirmació acceptada en mantes tradicions de les diverses races humanes esteses d'ací d'allà de la terra, assenyalant a l'home un origen diví, s'ha assimilat per alguns la teoria evolucionista, sistematitzada pel protestant Darwin, que dispensant ben esquitit honor a la dignitat humana, ha cregut haver fet el sensacional descobriment de trobar els progenitors de l'home. Fins que l'ex-estudiant de pastor protestant hagué editat les seves teories (encara que no originals) sobre l'evolucionisme, la humanitat mundial i secular no s'havia adonat que el seu primer pare havia estat l'*Antropopiteco*, l'*Home=Mono*, tipus inventat per la fantasia i inexistent en l'escala zoològica, i amb tot descrit com si descendís del mono catirino, el més perfecte de les setanta varietats de la seva classe, car té entre altres detalls singulars el tempanell del nas més estret i les finestres nassals o narius més tancats i semblants als de l'home.

I com poden l'orangutan, chimpancè i qualsevol altre simi, aconseguir el canvi de llur espècie per la de l'home?

Segons Darwin, per successives transformacions i metamorfosis assolides en les lluites per la vida i en la selecció de sexes, el quadrumà es va modificant, polint, transformant, i arriba un dia que el seu autoperfeccionament és tan enlairat i altiu que desdient de la seva baixa missaga, en un moment donat i sense que ni ell mateix ho entengui i contra la seva mateixa naturalesa, contra totes les lleis biològiques i un sol cop per casualitat vegé extrañadíssim que el fill que esperava que li vingués al món ja no era com ell, puix que per comptes d'un *Mono* li va nèixer un *Home*.

Naturalment que la seva contrarietat fou més extraordinària quan temps a venir, quan esperava un altre *Home*, llavors tot esmè perdut vegé que li neixia un *Mono*; i han passat mils anys i han sostingut infinites lluites per la vida i per tant s'han anat perfeccionant i fins avui els *Monos* donen *Monos* i mai ningú no ha pogut veure que cap *Home-Fill* agossegés vagi acompanyat i fent costat al seu *Pare-Mono*, i cap *Mono* al seu *Pare-Home*.

Si la hipòtesi darwinista fos certa, la conseqüència a treure fóra fatal, car tindriem que l'home seria un animal perfecte i l'animal un home imperfecte i com que el més i el menys no canvien l'essència i naturalesa hauríem de acabar admetent que l'home i l'animal són iguals, excepció feta de certs accidents que no muden l'espècie.

Davant d'aquesta absurditat donat que l'home històric, l'home actual res no té que veure amb semblants pseudo-progenitors. puix que les diferències orgàniques i més encara les psíquiques i socials són tan distants que marquen un abim inescandallable entre aquell i aquest, ha calgut fugir d'estudi i remuntar-se a l'home prehistòric; i envilint, rebaixant, embrutint i degradant a la raça humana, cercar el tipus d'home més groller i llord per tal de trobar-li calcuna aparença bestial i així poguer-lo comparar al simi; per conta mentres es denigrava aquell, es revestia al mono de tots els perfeccionaments fins els inversemblants i contraris a totes les lleis eugenèsiques i bioquímiques per tal de volguer-lo assemblar a l'home; i després de exagerar l'enviliment humà fins al comble i millorar l'instint animal fins a l'infinit, així i tot s'han vist obligats a confessar que la retirada és tan llunyana i tan desdibuixada que l'home àdhuc el salvatge més endarrerit i atraçat té la intel·ligència, té el geni en estat

